

σφάλμα

σφάλμα, το, ουσ. [<αρχ. σφάλμα], το σφάλμα. **1.** το λάθος: «έχει κάνει πολλά σφάλματα στη ζωή του». (Λαϊκό τραγούδι: κάτω απ' το πουκάμισό μου η καρδιά μου σβήνει κι αν το **σφάλμα** είναι δικό μου δείξε καλοσύνη). **2.** ηθικό παράπτωμα: «είναι πολύ πικραμένος μαζί σου και δε θα σου συγχωρέσει το σφάλμα σου». (Λαϊκό τραγούδι: δεν είναι το **σφάλμα** μου βαρύ· βαριά όμως τα σίδερα, βαριά κι η φυλακή)·

- άνθρωποι είμαστε, σφάλματα κάνουμε, έκφραση με την οποία θέλει να δικαιολογήσει κανείς κάποιο λάθος, κάποιο ατόπημά του: «τι να πω, για να δικαιολογηθώ, ρε παιδιά. Άνθρωποι είμαστε, σφάλματα κάνουμε». (Λαϊκό τραγούδι: **άνθρωποι είμαστε και σφάλματα κάνουμε** όλοι σε τούτη τη ζωή κι είναι πολύ σκληρό ο ένας απ' τους δυο τον άλλον να μην εννοεί)·

- άσχημο σφάλμα, εσφαλμένη ενέργεια ή υπολογισμός που έχει σοβαρές επιπτώσεις: «από ένα άσχημο σφάλμα που έκανε, κινδυνεύει να χάσει τη θέση του»·

- βαρύ σφάλμα, μεγάλο ηθικό παράπτωμα: «είναι βαρύ σφάλμα να παραπετάξεις γέρους γονείς». (Λαϊκό τραγούδι: δεν ήταν το **σφάλμα** μου βαρύ· βαριά όμως τα σίδερα, βαριά κι η φυλακή)·

- μέγα σφάλμα, **α.** σοβαρή παράλειψη: «ήταν μέγα σφάλμα που δεν κάλεσες και τον τάδε στο γάμο σου». **β.** βαρύ ηθικό παράπτωμα: «ήταν μέγα σφάλμα να μη βοηθήσεις το φίλο σου τη στιγμή που είχε την ανάγκη σου»·

- μεγάλο σφάλμα, βλ. φρ. μέγα σφάλμα. (Λαϊκό τραγούδι: απ' τις παρανομίες μου κι απ' τα **μεγάλα σφάλματα** έπεφτα θύμα συμφοράς και ήμουνα για κλάματα)· βλ. και φρ. άσχημο σφάλμα·

- πέφτω σε σφάλμα, **α.** κάνω λάθος, σφάλλω: «έπεσα σε σφάλμα, που τον εμπιστεύτηκα». (Λαϊκό τραγούδι: σε **σφάλμα πέσαμε**, κι οι δυο πονέσαμε, στο χωρισμό μας που 'ταν σκληρός). **β.** πέφτω σε ηθικό παράπτωμα: «μια φορά έπεσε σε σφάλμα, που έβαλε χέρι στο ταμείο, και το πληρώνει μια ζωή!»·